

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΗΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἑλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦσθ' ὅτι μὴνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος

Ἀθῆναι, 10 Δεκεμβρίου 1938

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 2

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Πολὺ καλὸ μάλιστα, ἀποκρίθη-
κε ἡσυχὰ ὁ Πέτρος! Γιατί με ρωτᾷς;
— Γιατί... δὲν εἶπες τίποτε. Ὁ-
ταν τοῦ ἀρέσει κανενὸς κά-
τι, τὸ λέει.

— Λοιπὸν κι' ἐγὼ τὸ
λέω, νά, ποῦ τὸ εἶπα.

— Θέλεις καὶ ἄλλο;

— Ὁχι.

— Δὲν ἔχεις ὄρεξη, Πέ-
τρο μου, καθὼς βλέπω. Κι' ἐγὼ ἡ καϊμένη κάθησα καὶ
σοῦ ἔκανα τριφτάδες. Μὲ
βοήθησε μάλιστα καὶ ἡ Μόρ-
φω. Νάβλεπες μὲ τί τέχνη
τὶς ἔτριβε. Ἄ, μὰ δὶχως ἄλ-
λο θὰ γίνῃ, σπουδαῖα νοικο-
κυρὰ ἡ Μορφούλα μας!

Ὁ κύρ-Πέτρος ἀπλωσε
τὸ χέρι του καὶ χαϊδεψε τὸ
ξανθὸ κεφάλι τῆς Ἑμορ-
φίας. Ὅσο καὶ νὰ εἶχε ἄλ-
λου τὸ νοῦ, ἀκούγε πάντα
μὲ εὐχαρίστηση τὰ καλὰ
λόγια ποῦ ἔλεγαν γιὰ τὴν
κόρη του.

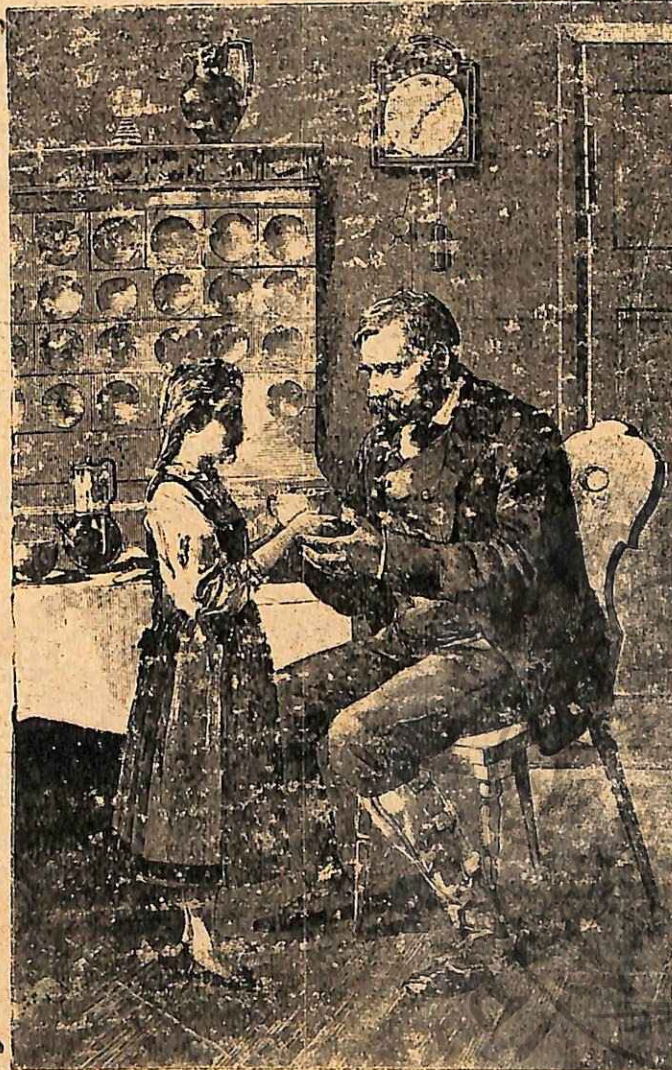
Ἡ κυρὰ Μαρία ἔφερε
στὸ τραπέζι τὸ φαγητὸ ποῦ
ἄχνιζε, καὶ ἡ Μορφούλα χτύ-
πησε τὰ χέρια τῆς ἀπὸ
χαρά.

— Κοίταξε, πατέρα, τί
ώρατο ποῦ εἶναι. Τώρα θὰ
σὲ σερεῖρω ἐγώ. Μοῦ τὸ ὑ-
ποσχέθηκε ἡ γιαγιά γιὰ τὸν
κόπο μου ποῦ τὴν βοήθησα.

Ὁ κύρ Πέτρος ἀπλωσε
χαμογελώντας τὸ πιάτο του
καὶ ἡ Ἑμορφία τοῦ τὸ γέ-
μισε μὲ τόση προσοχή, ποῦ
ἀπὸ τὴν προσπάθεια ἔσφιγ-
γε τὰ χεῖλιά της.

— Μιὰ χαρὰ εἶναι! εἶπε

στὴ μητέρα του ὁ κύρ-Πέτρος, κι' ἐ-
κείνη ἀντὶ γι' ἄλλη ἀπάντηση ἔκού-
νησε τὸ κεφάλι χαμογελώντας, σάν
νὰ ἔλεγε:

— Πήγαινε στὴ γιαγιά σου τὸ κουπάκι, εἶπε ὁ κύρ-Πέτρος.

— Ἐ βέβαια, δὲν ὑπάρχουν πολλὰ
κοριτσάκια σάν τὴν Μορφούλα μας,
ἴσως μάλιστα νὰ μὴν ὑπάρχουν καὶ
καθόλου.

Μὰ ὁ κύρ-Πέτρος δὲν ἦταν στὰ
πολὺ καλὰ τοῦ ἀπέψε' οὔτε τὸ φαγη-
τό, οὔτε τὸ κρασί ποῦ ἦταν ἀπὸ τ'
ἄμπέλι του τὸ ἴδιο δὲν κατάφεραν νὰ

τοῦ φτιάσουν τὸ κέφι του.
Ὅταν σηκώθηκε ἀπὸ τὸ
τραπέζι πήγε καὶ κάθησε
κοντὰ στὸ τζάκι καὶ ἀναψε
τὴν πίπα του, ποῦ τοῦ ἔ-
φερε ἡ Ἑμορφία, γυρεύον-
τας γιὰ πληρωμὴ ἕνα φι-
λάκι, κι' ἄρχισε νὰ καπνί-
ζῃ σιωπηλὸς καὶ νὰ φυσᾷ
σύννεφα ἀπὸ καπνὸ στὸ τα-
βάνι. Ἀνάμεσα στὰ σύννε-
φα αὐτά, ποῦ ἄλλοτε ἦταν
πυκνότερα καὶ ἄλλοτε ἄ-
ραιότερα, ἔβλεπε τὴ μητέρα
του καὶ τὴν Ἑμορφία ποῦ
καταγίνονταν νὰ μαζέψουν
τὰ ψίχουλα τοῦ ψωμοῦ καὶ
νὰ βάλουν τὰ πράγματα στὴ
θέση τους. Μέσα στὴν κου-
ζίνα, ποῦ ἡ πόρτα τῆς εἶχε
μείνει ἀνοιχτή, ὁ κύρ-Πέ-
τρος ἔβλεπε τὴ γιαγιά νὰ
πλένῃ τὰ πιάτα μέσα σὲ πυ-
κνοὺς ἀτμούς, ἡ δὲ ἐγγονή,
τὰ ἔπαιρνε ἕνα-ἕνα καὶ ἀ-
νέβαινε ἐπάνω σὲ μιὰ καρέ-
κλα γιὰ νὰ φθάνῃ νὰ τὰ βά-
ζῃ στὴν πιατοθήκη. Καὶ ὁ
γέρο-ἀγροφύλακας καμάρω-
νε τὸ κομψὸ καὶ χαριτωμέ-
νο, τὸ ζωηρὸ καὶ ἐπιτηδεῖο
κοριτσάκι του. Ἀκούγε τὴ
φωνή του, γιατί ἡ γλωσσί-
στα του δὲν ἔπαυε' ἀδιάκο-
πα λαλοῦσε καὶ τὸ λάλημά
του τοῦ φαίνονταν σάν με-
λωδικὸ κελάρημα πουλιοῦ.
Τί καλὸ κοριτσάκι ποῦ εἶ-
χε. Καὶ ἡ γριά μητέρα του
πόση καλωσύνη, πόσο θάρ-

ρος και πόση ἀφροσύνη είχε δείξει. σ' ἄλλη τῇ ζωῇ της. Ἀγία γυναίκα στ' ἀλήθεια.

Δίχως ἄλλο ὁ κύρ-Πέτρος ἐπρεπε νὰ μακαρίζῃ τὸν ἐαυτὸ του γιὰ τὴν καλὴ του τύχη. Τόσοι ἄλλοι ἀπὸ τοὺς παλιούς συμπολεμιστές του ζοῦσαν σ' ἐλεεινὴ κατὰστασι καὶ ἴσως θὰ πέθαιναν κατὰμονοι καὶ παντέρημοι ἢ θὰ τέλειωναν τὶς ἡμέρες τους στὸ νοσοκομεῖο. Βέβαια, δοκίμασε πολλὰς πίκρες στὴ ζωὴ του, — καὶ ποὺς δὲν ἔχει δοκιμάσει — μὰ δὲν εἶχε κενά παράπονα γιὰ τίποτε. Οὐτε καὶ θὰ ἤθελε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴ ζωὴ του τὰ πρῶτα του χρόνια, ποὺ τὰ εἶχε περάσει στὸ στρατό. Οἱ πληγές ποὺ εἶχε λάβει ἦσαν πολλές καὶ τὶς ἐνωίωθε κάθε φορὰ ποὺ ἀλλάζεε ὁ καιρὸς· μὰ ἡ δόξα ἀξίζει οποιαδήποτε θυσία καὶ ἡ συναίσθησι βεβαίως ἔκανε τὸ καὶ θῆκον του στὴν πατρίδα του μισορεῖ νὰ παρηγορήσῃ λαμπρὰ ἕνα ἀνδρεῖο ἀπόμαχο γιὰ τοὺς ρευματισμούς του. Εἶχε τὴν τύχη νὰ διορισθῇ ἀγοροφύλακας καὶ τὴν εὐτυχία του αὐτὴν τὴ χρωστοῦσε δίχως ἄλλο στὸ μετᾶλλο του καὶ στὸ βαθμὸ τοῦ λοχία, ποὺ εἶχε λάβει γιὰ ἀναγνώριση τῆς ἀνδρείας του. Μὰ ἦσαν καὶ τόσοι ἄλλοι λοχίες, ἦσαν καὶ τόσοι ἄλλοι ποὺ εἶχαν πᾶρει μετᾶλλο ὅπως καὶ αὐτός, καὶ ὅμως μόλις καὶ μεταβίβας κατὰφερναν νὰ βγάλουν τὸ φωμὶ τους.

Ὅταν διωρίστηκε ὁ κύρ-Πέτρος πῆρε μαζί του γιὰ συντροφιά καὶ τὴ μητέρα του καὶ σὲ λίγο παντρεύτηκε μετὴν Κατερίνα, τὴ γλυκεῖα καὶ χαριτωμένη κόρη τοῦ ἀγοροφύλακα. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦταν τότε σαρκανταριῶν ἐτῶν. Μ' ἄλλοίμονο! Δὲν κράτησε πολὺ ἡ εὐτυχία του. Γιατὶ δύο ἀκριδῶς χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο τους ἡ νέα πέθανε ἀπὸ κακοήθη πυρετό, μόλις εἶχε ἀποκόψει τὴν μικρούλα κόρη τους. Τὶ παράξενα ποὺ ἔχει ὁ κόσμος! Αὐτὸς ποὺ εἶχε κινδυνεύσει τόσες φορές τὴ ζωὴ του, ποὺ εἶχε ὑπομείνει τὶς ζέστες καὶ τὰ κρύα, τὴ δίψα καὶ τὴν πείνα, ποὺ εἶχε φάει τόσες σπαθιές καὶ τόσες σφαίρες, βρισκίταν ἀκόμη ὁρῆδς καὶ ἐκείνη, ἡ τόσο νέα καὶ ὁρσερή, ποὺ δὲν στερήθηκε τίποτε καὶ ποὺ δὲν ἐγνώρισε κανένα κόπο, ἐτελείωσε μέσα σὲ μιὰ ὀδομάδα μοναχά. Μὰ γιατί ἄλλο ἔδωσε ὁ Θεὸς τὴν ὑπομονὴ στὸν ἀνθρώπο, παρὰ γιὰ νὰ ὑποφέρει, καρτερικὰ τὶς συμφορὰς ποὺ τοῦ τυχάνουν. Καὶ ἡ μικρούλα Ἑμορφία ἐμιαζε τόσο πολὺ μετὴν μητέρα της! Αὐτὴ γέμιζε τὸ σπῖτι καὶ ἡ παρουσία της ἐφθάνε γιὰ νὰ φέρῃ τὴν χαρὰ στὸν πατέρα της καὶ στὴ γλυκεῖα της. Na, ὁ κύρ-Πέτρος μπορούσε νὰ πῇ πῶς

ἦταν τώρα ἀπόλυτα εὐτυχισμένος. Καὶ ὅμως, τί τὰ θέλετε, ἐκεῖνο τὸ βράδυ δὲν ἦταν διόλου εὐτυχισμένος γιατί μιὰ σκέψη βασάνιζε τὸ μυαλὸ του. Ἐβλεπε τὴν κόρη του ρόδινη καὶ γελαστή, τόσο παστρική καὶ φρέσκια μετὸ ἄσπρο πουκαμισάκι της, τὸ μαῦρο μπουστάκι της καὶ τὴν κόκκινη φούστα της, μετὶ τὶς στρωτές της κάλτσες καὶ τὰ λουστρινάκια παπουτσάκια της, καὶ ὁ νοῦς του ἔφερνε μπροστὰ του μιὰ ἄλλη εἰκόνα, ἕνα ἄλλο κορίτσι, κουρελιόρικο, ἀδύνατο καὶ χλωμό, μελαγχρινό, ξυπόλητο μετὶ μαλλιά ἀχτένιστα. Καὶ ὁ κύρ-Πέτρος ἐφριξε μετὶ τὴ σκέψη πῶς καὶ ἡ Μορφούλα του μπορούσε ποτὲ νὰ κατανήσῃ σ' αὐτὰ τὰ χάγια. Ἐφριξε μιὰ ματιά γύρω του καὶ εἶδε τὸ περιποιημένο δωμάτιο μετὸ κατὰρὸ πάτωμα, μετὰ τὰ κουρτινάκια του τὰ ἄσπρα σὰν τὸ χιόνι, τὰ διάφορα χρωματιστὰ πιάτα ποὺ ἀστράφταν μέσα στὴ τζαμωτὴ πινακοθήκη, τὸ μεγάλο ρολόγι τοῦ τοίχου, ποὺ τὸ ἐκκρεμές

«Ἐπῆρε τὸ κλειδί καὶ τὸ φανάρι»

του καθὼς κουνιόταν ἔλαμπε σὰν τὸν ἥλιο, τὸ κάρνιο τραπέζι ὅπου εἶχε δειπνήσει πρὶν ἀπὸ λίγην ὥρα, τὸ τζάκι ποὺ σκόρπιζε γύρω του τόσο εὐχάριστη καὶ γλυκεῖα θάλασσα. . . καὶ στὸ νοῦ του ἦρθε ἡ μικρὴ φυλακισμένη ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κρῶς μετὰ στὴν σκοτεινὴ φυλακὴ της. . . Ὅχι, ἐκείνη τὴ βραδυὰ ὁ κύρ-Πέτρος δὲν ἦταν διόλου εὐτυχισμένος.

— Τέλειωσε, εἶπε ἡ γριά, ἔλα, Μόρφω μου, νὰ πῆς τὴν προσευχὴ σου καὶ νὰ καλονυχτίσῃς τὸν πατέρα σου.

Καὶ ἡ Μορφούλα σταύρωσε τὰ χέρια της καὶ ἄρχισε νὰ λέγῃ τὴν βραδυνὴ της προσευχὴ. Ὁ κύρ-Πέτρος ἀκούε τὴν προσευχὴ αὐτὴν κάθε βράδυ, μ' ἀπόψε τοῦ φαινόταν πῶς τὰ λόγια της εἶχαν πρὶν βαρὺ καὶ πιὸ συγκινητικὸ νόημα. «Θεὲ μου, ἔλεγε τὸ κοριτσάκι, λυπήσου τοὺς ἀρρώστους, τοὺς φτωχοὺς, τοὺς ταξιδιώτες, τοὺς αἰχμάλωτους καὶ τοὺς φυλακισμένους».

Ὁ κύρ Πέτρος γύρισε ἀπότομα τὸ πρόσωπό του, γιὰ νὰ ἰνᾷξῃ τάχα τὴ στάχτη ἀπὸ τὸ ταγάρου του καὶ κρυφὰ σκέπασε μετὰ τὰ χέρια του τὰ μά-

τια του. Κι' ὥστόσο εἶχε πιάσει τόσους καὶ τόσους κλέφτες ὡς τὰ τώρα καὶ ποτὲ τοῦ δὲν εἶχε νοιώσει λύπη γι' αὐτούς.

— Καλὴ νύχτα, γιέ μου, εἶπε ἡ κυρὰ Μαρία. Πηγαίνω ἐπάνω μετὴν Μορφούλα. Στὴν ἡλικία μου τί θέλει κανένας νὰ ξενυχτᾷ, καὶ ὕστερα δειπνήσαμε ἄργα. Ἀπόψε μοῦ φαίνεται κουρασμένος καὶ καλὰ θὰ κάνῃς νὰ πλαγιαίσῃς καὶ σύ.

— Naί, naί, μόλις τελειώσω τὸ κάπνισμά μου καὶ κλειδώσω τὴν πόρτα θὰ πέσω καὶ ἐγὼ νὰ κοιμηθῶ. Καλὴ νύχτα, μητέρα, καλὴ νύχτα ἀγάπη μου.

Ἡ Ἑμορφία φίλησε τὸ χέρι τοῦ πατέρα της καὶ ἀνέβηκε στὸ ἐπάνω πάτωμα μαζί μετὴν γιαιὰ της. Ὁ κύρ-Πέτρος τὴν ἀκούσε ποὺ ἔλεγε στὴν κυρὰ Μαρία :

— Ὁ πατέρας φαίνεται πολὺ μελαγχολικὸς ἀπόψε· σὰν νὰ εἶναι θυμωμένος. Κι' ὅμως ἐγὼ δὲν ἔκανα καμμιὰ ἀταξία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων

Ὁ κύρ-Πέτρος τέλειωνε τὸ κάπνισμα τῆς πίπας του, ἐνῶ ἀκούε πᾶνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του τὸ ζωνρὸ περπάτημα τῆς Μορφούλας καὶ τὸ βαρύτερο τῆς γριᾶς μητέρας του. Σὲ λίγα λεπτά ἔπαψε κάθε θόρυβος καὶ αἱ δύο γυναῖκες εἶχαν πλαγιαίσει. Τότε ὁ κύρ-Πέτρος τίναξε τὴ στάχτη ἀπὸ τὴν πίπα του καὶ τὴν ἔβαλε στὴ θέση της. Ὑστερα σηκώθηκε, ἀναστέναντες βαθεῖα καὶ ἐπιθεώρησε τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα ἃν ἦσαν κλειστά.

(Ἀκολουθεῖ) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΣΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΜΟΥ

Κάτω ἀπ' τοῦ δάσους τὰ δέντρα
Τὰ δροσερά, τὰ σφριγηλά
Τὰ μυρωμένα,
Μὲ πόση θλίψη στὴν καρδιά,
Σ' ἀναθυμιάται ἀπὸ μακριά,
Φτωχό μου, ἐσένα!

Σὲ βλέπω, ἀδύναμο, στεγνόν,
Πνιγμένο μέσ' στὸν κορνιαχτό
Τοῦ ἀχαροῦ δρόμου,
Μ' ἕνα κλωνάρι σου ἀχαμνόν
Νὰ γνέφεις μάταια στ' ἀδειανόν
Παραθυρό μου.

Χρόνια καὶ χρόνια, μιὰ πικρὴ,
Μιὰ παραξιάρικη ζωὴ
Κι' οἱ δύο μας ζοῦμε,
Κι' ὅταν βραδιάζει, στὴ σιωπῇ,
Μιὰν ὁμίαν γλῶσσα ἐγὼ καὶ σύ
Κρυφομιλοῦμε.

ΜΥΡΤΩΤΙΣΣΑ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΟΛΙΣ χτύπησε τὴν πόρτα, μπῆκε στὸ γραφεῖο μου ὁρμητικά, ἔτρεξε ἴσια στὸν καναπέ, καὶ κατέπεσε σκεπάζοντας μετὰ τὸ δὺό της χέρια τὸ πρόσωπό. Ἐντόμαξα :

— Σοφία! τί ἔχεις, τί ἐπαθες;

— Ἀχ! ἄχ! . . . Τρεῖς ὥρες ἔκλαιγα στὸ σπῖτι μου. Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ κλάψω ἄλλες τόσες καὶ ἐδῶ . . .

— Ὅχι, νὰ ζῆς! . . . Προτίμησε νὰ μοῦ πῆς τί σοῦ συμβαίνει.

— Κάτι φοβερό! — Μὰ νὰ τὰκούσω!

Σηκώθηκε ὁρῆ, σήκωσε καὶ τὰ χέρια της, καὶ φώναξε σπαραχτικά :

— Δὲν βρῆκα εἰσιτήριο γιὰ τὶς παραστάσεις τοῦ Βάγνερ!

Ἐπειτα ἐξανάθησε ἄφωνη.

Κατάλαβα τὴ μεγάλη της ὀδύνη, γιατί ἤξερα τὴ λατρεῖα της στὸ Βάγνερ—ἡ Σοφία εἶναι διακεκριμένη φιλόλογος, μετὰ τὴν Πανεπιστήμιο, μὰ καὶ καλὴ μουσικός—καὶ προσπάθησα νὰ τὴν παρηγορήσω. Δὲν τὸ κατάφερα βέβαια, μὰ τὴν ἔκαμα νὰ συνέλθῃ λίγο καὶ νὰ μοῦ διηγηθῇ :

Ὅταν ἀκούσε πῶς θὰ ἐρχόταν ἡ Κρατικὴ Ὀπερα τῆς Φραγκφούρτης νὰ παίξῃ ἐδῶ τὴν Τετραλογία τοῦ Βάγνερ, ἡ χαρὰ της ἦταν ἀπερίγραπτη. Ἀπ' ὅλη τὴ Μουσικὴ τοῦ κόσμου τίποτε δὲν τὴν ἐνδιέφερε περισσότερο ἀπὸ τὸ «Δαχτυλίδι τῶν Νιμπελογγκεν». Τὸ ἤξερε ἀπέξω καὶ σὰ θρόλο, καὶ σὰν κείμενο, καὶ σὰ μουσικὴ. Ἀκούγε κομμάτια του σὲ συναυλίες, ἔπαιζε καὶ ἡ ἴδια στὸ πιάνο της. Μόνο στὸ θέατρο δὲν εἶχε εὐτυχήσει νὰ τὸ ἰδῇ, ποτὲ. Καὶ φυσικὰ, ἡ πρώτη της σκέψη, ἦταν νὰ πουλήσῃ ποὺ λένε καὶ τὰμπέλι της, γιὰ νὰ πᾶ καὶ στὶς τέσσερις παραστάσεις, ὅσο ἀκριδὲς καὶ ἂν ἦταν. Ἡ Σοφία εἶναι σφῆ, ἀλλὰ ὄχι καὶ πλοῦσια. Ὁ μικρὸς της μισθὸς δὲν τῆς ἐπέτρεπε νὰ διαθέσῃ μονομιᾶς χίλιες διακόσιες δραχμὲς γιὰ θέατρο. Δανείσθηκε ὅμως ἀπὸ μιὰ φίλη της αὐτὸ τὸ ποσόν, μετὰ τὴ συμφωνία νὰ τῆς τὸ ἐπιστρέψῃ σὲ δὺό-τρεις δόσεις, καὶ τὴν ὀρισμένην ἡμέρα πῆγε στὸ Ρεξ γιὰ νὰγοράσῃ τὸ εἰσιτήριό της.

Ἦταν μιὰ ἡμέρα βροχερή, ἀλλὰ ἡ Σοφία πῆγε νωρὶς, ἀπὸ τὶς ἑννιά, γιὰ νὰ πᾶρῃ σειρά, ἀποφασισμένη νὰ πῇ φῆσῃ περιμένοντας καὶ τὴ ραγδαία βροχὴ καὶ τὰ πάντα. Πραγματικῶς, μπῆκε στὴν ἀτέλειωτη «οὐρά» ποὺ εἶχαν σχηματίσει οἱ ἀμέτρητοι ἀγοραστές, καὶ ὀλοένα πληθαίνοντες τὴ θυρίδα

τοῦ Ταμείου. Πλησιάζοντας ὅμως, ἀκούγε μ' ἐκπληξὴ καὶ ἀνησυχία, πῶς τὰ εἰσιτήρια κόντευαν νὰ τελειώσουν. Ἀπὸ τώρα : μόλις σχεδὸν εἶχε ἀνοίξει τὸ ταμεῖο : Τῆς φαίνονταν παράξενο. Ἀλλὰ συλλογιζόταν νὰ πᾶρῃ, στὴν ἀνάγκη, ὅ,τι θέσῃ ἔδρισκε—πλατεῖα, ἐξώστη, θεωρεῖο — καὶ ἂν δὲν ἦταν καὶ γιὰ τὶς τέσσερις παραστάσεις, ἃς ἦσαν γιὰ τρεῖς, γιὰ δύο, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ . . .

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις, ἔφθασε ἐπὶ τέλους μπροστὰ στὴ θυρίδα. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ ταμίας ἔδινε τὰ τελευταῖα καθίσματα τῆς πλατείας. Τὶ ἀτυχία! Νᾶφτανε μιὰ στιγμὴ πρωτότερα! . . .

— Δόστε μου πρῶτο ἐξώστη, λέει.

— Κι' ὁ πρῶτος καὶ ὁ δεύτερος εἶναι ὅλοι πουλημένοι. Δὲν μένουν παρὰ θεωρεῖο. Θέλετε μιὰ θέση στὸ τρίτο θεωρεῖο;

— Μάλιστα! Πόσο κάνει;

— Τρακόσιες πενήντα.

Ἡ Σοφία δὲν εἶχε τόσα χρήματα μαζί της. Κι' ἀποκρίθηκε μετὰ κάποια λύπη ποὺ δὲν θὰ ἔβλεπε καὶ τὸ «Λυκόφως τῶν Θεῶν» :

— Δόστε μου μόνο γιὰ τὶς τρεῖς πρώτες παραστάσεις.

— Ὁ, δὲν ἔχω παρὰ μόνο μιὰ θέση

γιὰ τὴν πρώτη. Δυστυχῶς, δεσποίνης! Ἄλλο τοῦτο πάλι. Ἡ Σοφία ἀναστέναντε καὶ εἶπε :

— Καλὰ. Τὴν παίρνω.

Ὁ ταμίας ἔκοψε τὸ εἰσιτήριο, καὶ ἡ Σοφία ἐτοιμάσθηκε νὰ πληρώσῃ. Ἀλλὰ καθὼς τῆς τὸ ἔδινε, ὁ ταμίας εἶπε : — Ξέρετε ὅμως . . . γιὰ τὴν πλατεῖα καὶ τὰ θεωρεῖα στὴν πρώτη, ἡ τουαλέττα πρέπει νὰ εἶναι. . . ντεκολτέ.

Κεραυνός! Πῶς δὲν ἔπεσε κάτω ἡ Σοφία! Οὐτ' αὐτὴ δὲν ξέρε. Ἐνα «ὄχι» μόνο κατάφερε νὰ φελλίσῃ, καὶ ἔφυγε κακῶς ἔχοντας. Ἐτρεξε στὸ σπῖτι της, ἔπεσε στὸ κρεβάτι της, ἔκλαψε τρεῖς ὥρες, καὶ ὕστερα ἤρθε σὲ μένα. . . νὰ κλάψῃ ἄλλες τόσες.

— Μὰ, καίμενη, τῆς εἶπα, τόσο δύσκολο εἶναι νὰ κάμῃς ἕνα φορεμάτιο ντεκολτέ καὶ νὰ πᾶς;

— Πρῶτο δὲν ἔχω λεφτά, μοῦ ἀποκρίθηκε. Μὰ καὶ ἂν εἶχα, δὲν θὰ πρόφτανε. Μὰ καὶ ἂν πρόφτανε. . . μετὰ τί εἰσιτήριο νὰ πᾶω τώρα; Τὶ ἀτυχία! . . . Θέ μου, θὰ σκάσω!

Αὐτὴ ἦταν ἡ τραγωδία τῆς Σοφίας. Μεθαύριο θὰ σὰς διηγηθῶ καὶ τὴν κωμωδία μιᾶς ἄλλης. Καὶ θὰ βγάλουμε μερικά συμπεράσματα,

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

2

Συχνὰ ὁ Γιαννάκης, ἐκεῖ ποὺ ἐργαζόταν στὸ σπῖτι — καὶ εἶπαμε πῶς ἔκανε ἀπ' ὅλες τὶς δουλειές — σήκωνε τὰ μάτια του καὶ ἔβλεπε ἀπ' τὸ παράθυρο τὸ βουνὸ ἐκεῖνο. Πῶς θὰ ἔλεγε νὰ φτάσῃ καμμιὰ φορὰ στὴν κορφή

του, ἐκεῖ ποὺ δὲν ἔφτανε ἀνθρώπος ποτὲ! Μὰ πῶς; Μόνο ἂν τὸν ἀγγίξει μετὰ τὸ σαβδί της καμμιὰ Νεοαῖδα Καλοκυρά, καὶ τοῦ ἔδινε φτερά σὰν τοῦ πουλιοῦ.

Ἀλήθεια πολλὰ πράγματα ποθοῦσε ὁ Γιαννάκης ποὺ δὲν μπορούσε νὰ τὰ κάμῃ, ὄχι αὐτός, ποὺ ἦταν μικρὸ παιδί, μὰ οὔτε καὶ ἕνας μεγάλος. Καὶ πάντα συλλογιζόταν τὴν Καλοκυρά. «Ἄν μ' ἀγγίξει μετὰ τὸ σαβδί της, ἔλεγε μέσα του, νὰ μ' ἀφαιρῇ νὰ κάμω τοῦτο, ἐκεῖνο τὸ ἄλλο! . . . » Ὅσοις ζοῦσε εὐτυχισμένος μετὰ τὴν καλὴν του μητέρα στὸ σπῖτάκι του. Γιατὶ τὰ δύνατα πράγματα ποὺ ποθοῦσε δὲν ἦταν ἀπαράτητα γιὰ τὴν ζωὴν του καὶ γιὰ τὴν εὐτυχία του. Παραδείγματός χάριν, μπορούσε νὰ ζῇ εὐτυχισμέ-

νος εκατό χρόνια, και χωρίς να νεβή ούτε μια φορά στην απάτητη κορφή του βουνού. Δεν είν' έτσι ;

Αλλά ήλθε και μέρα που ο Γιαννάκης έγινε πολύ δυστυχισμένος. Αρρώστησε βαριά ή μητερούλα του !

(Ακολουθεί)

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

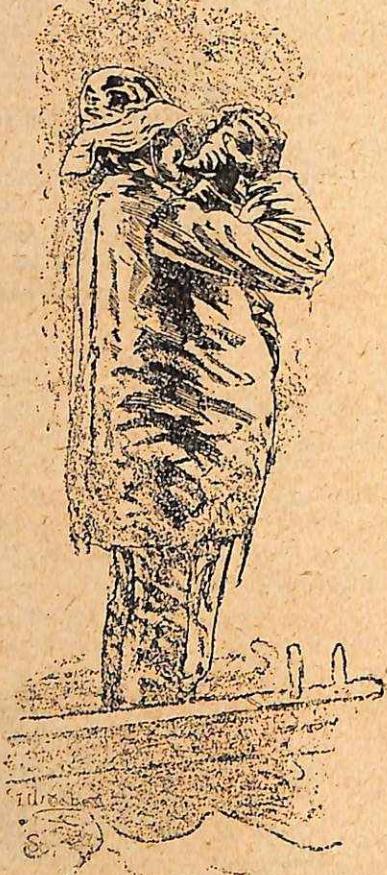
— "Ω είναι περίφημο, έχει ξεχωριστό άρωμα, αποκρίθηκε εκείνος σφίγγοντας τα δόντια του. Μου φαίνεται πως περνάμε κάπως σιγώτερα τώρα, ή, τι λέτε ; Θά πεταχτώ έξω να ρίξω μια ματιά.

— Κι' εγώ το ίδιο θά έκανα στη θέα σου, είπε ο Γερμανός.

Ο Χάρβεϊ ανέθηκε παραπαίοντας επάνω στην υγρή γέφυρα. Αισθάνονταν τον έαυτό του σ' έλεεινή κατάσταση. Σάν έδε όμως τον καμάρδο της γέφυρας που μάζευε τις πολυθρόνες, θυμήθηκε πως είχε παινευτεί μπροστά του ότι δεν τον πιάνει ποτέ ή θάλασσα, και ή φιλοτιμία του τον έκανε να προχωρήσει, περνώντας από το σαλόνι της δευτέρας θέσεως και να φθάσει ως την άλλη άκρη της γέφυρας που φράζονταν μ' ένα στρογγυλό κιγκλίδωμα κι' ύστερα προχωρούσε καμπουρωτή. Η γέφυρα ήταν έρημη και ο Χάρβεϊ σύρθηκε με κόπο ως τα κάγκελα, κοντά στο κοντάρι της σημαίας. Εκεί έγερσε πάνω από το κιγκλίδωμα, νομίζοντας ότι θά του βγάλει τα σωθικά του, γιατί το Γουλιγκστόγκ, μαζί με το κούνημα του βαποριού και τον ρυθμικό κρότο του έλικα του είχαν κάνει την αγωνία του άφρονη. Νόμιζε ότι το κεφάλι του θά σπάσει, έδλεπε σπίθες να πετιούνται μπρος στα μάτια του. Του φάνηκε πως τα πόδια του δεν πατούσαν πιά στη γη και πως το κορμί του είχε χάσει πιά κάθε βάρος. Ένοιωθε πως έχανε τις αισθήσεις του από τη ναυτία κι' ένα μεγάλο κούνημα του βαποριού τον έκανε να κυλήσει μέσα από τα κάγκελα επάνω στο κυρτό άφρακτο καστρώμα. Τότε ένα πελώριο σταχτί κύμα βγήκε μέσα από την όμίχλη, άρπαξε τον Χάρβεϊ από τις μασχάλες, για να το πούμε έτσι, και τον τράβηξε μακριά προς την κατεύθυνση του ανέμου ή μεγάλη πράσινη κλείστηκε από πάνω του και βυθίστηκε ήρεμα στον ύπνο.

Τόν ξύπνησε ο ήχος μιας σάλπιγγας σαν κι' αυτήν που άντηχούσε τις ώρες του φαγητού σε ένα καλοκαιρινό σχολείο στο Άντισοντάις που είχε μείνει μια εποχή. Σιγά-σιγά θυμήθηκε πως ήταν ο Χάρβεϊ Τσέιν που είχε πνιγεί στον ώκεανό, μη έ-

νοιωθε πολύ αδύνατο τον έαυτό του για να συνδέσει τις ιδέες του. Στη μύτη του, έφθανε μια άσυνείθιστη μυρουδιά : άδιάσκοπες ανατριχίλες τον τάραξαν από το κεφάλι ως τα νύχια και ήταν τόσο μουσκεμένος, ώστε δεν ήξερε πού ν' άκουμπήσει. Όταν άνοιξε τα μάτια του είδε ότι βρισκόταν ακόμη επάνω στην επιφάνεια της θάλασσας γιατί κυλούσε σε άργυρά βουνά γύρω του, ότι ήταν εξαπλωμένος επάνω σ' ένα σωρό από ψάρια μισοζώντανα ακόμη, κι' ότι ή ματιά του ήταν καρφωμένη επάνω σε μια

Φυσούσε άδιάσκοπα σε μια πελώρια μπουρού. (Σελ. 16, στ. γ')

φάρδεια ανθρώπινη ράχη, ντυμένη με μια θαλασσιά φανέλλα

— Άσχημα τα πράγματα, σκέφθηκε ο μικρός. Έχω σίγουρα πεθάνει κι' αυτός έδω θά είναι κάποιος καλασμένος.

Βόγγηξε και ή μορφή που ήταν

έμπρός του γύρισε, δείχνοντας ένα ζευγάρι χρυσούς κρίκους, μισοκυρμένους μέσα σε σγουρά μαύρα μαλλιά.

— "Α, ή, καλύτερα τα πιάς τώρα ; είπε. Μείνε εξαπλωμένος' έτσι φεύγουμε γρηγορώτερα.

Με μια άπότημη κουπιά ανέδρασε τη βάρκα σ' ένα κύμα που θά είχε ύψος πάνω από έξη μέτρα, για να την κατεβάσει απ' τ' άλλο μέρος σε μια ξάστερη και γυαλιστερή άβυσσο. Αυτή όμως ή θρειδασία δεν έμπόδισε τη θαλασσιά φανέλλα να εξακολουθήσει την όμιλία της :

— Σωστό θαύμα που σε ψάρεψα ; ή ; Πες καλύτερα πως είναι μεγαλύτερο θαύμα που δεν με ψάρεψε έμένα το βαπόρι σου. Και δεν μου λές, πως έπεσες ;

— Μ' είχε πιάσει ή θάλασσα, είπε ο Χάρβεϊ, και δεν μπορούσα να κρατηθώ.

— Έκείνη τη στιγμή εγώ φυσούσα στην μπουρού μου για να μη με κόψει το βαπόρι σας στα δύο, και καθώς το βλέπω και λοξεύει βλέπω και την άφεντιά σου και πέφτει μπλούμ ! στη θάλασσα. Έλεγα πως θά σ' άρπαξε ο έλικας και θά έκοβε λιανά-κομάτια, μα το κύμα ώωωπ σε πήρε άπαλά και σ' έφερε κατά μένα και σε ψάρεψα σαν να ήσουν κανένας μπακαλιάρος. Έτσι τη γλύτωσε για τούτη τη φορά.

— Πού βρίσκομαι ; ρώτησε ο Χάρβεϊ, που δεν μπορούσε να καταλάβει ακόμη ότι ήταν ζωντανός.

— Μέσ στην ψαρόδρακα, μαζί μου. Μάνουελ είναι τ' όνομά μου κι' είμαι από τη γολέττα « Έ δ ω ε ί μ α σ τ ε » του Γκλώστερ. Στο Γκλώστερ μένω. Άς βιαστούμε λιγάκι για να βρισκόμαστε εκεί την ώρα που θά κάτσουν στο τραπέζι. "Ε, τί λές ;

Έμοιαζε σαν να είχε δυό ζευγάρια χέρια και κεφάλι σιδερένιο, γιατί σαν να μην ήταν άρκετο που φυσούσε άδιάσκοπα σε μια πελώρια μπουρού, τραβούσε και κουπί και στεκόταν όρθιος, προσπαθώντας να κρατήσει την ισορροπία του επάνω στην ψαρόδρακα που την κουνούσε πέρα δώθε το κύμα και να βγάλει και κάθε τόσο και μια βαθεία λαρυγγώδη φωνή που έσχιζε την όμίχλη. Πόσην ώρα κράτησε όλο αυτό ο Χάρβεϊ δεν μπορούσε να βάλει με το νοῦ του, γιατί βρισκόταν εξαπλωμένος μπρούμυτα, τρομοκρατημένος από τα πελώρια κύματα που όρθώνονταν κάθε στιγμή μπροστά του. Φαντάστηκε πως άκουσε μια κανονιά, το φύσημα μιας μπουράς και φωνές.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΚΟΥΚΚΟΥ

Την έφώναζαν όλοι γιαγιά, αν και από καιρό είχε διαέγγονα. Όλοι επέστευαν πως θά ζούσε αιώνια, τον τελευταίο όμως καιρό οι δυνάμεις της άρχισαν να την αφήνουν. Δεν είχε πιά την πρωτινή της ευκίνησία και το να σηκωθεί το πρωί απ' το κρεβάτι και να ντυθεί την έξαντλούσε. Παρ' όλ' αυτά κρατιόταν ακόμη καλά στα πόδια της και διάβαζε τις έφημερίδες με ένδιαφέρον, μόνο που συχνά διαβάζοντας άποκοιμείταν.

Η κάμαρά της ήταν ή πιο συμπαθητική του σπιτιού. Ήταν απ' τη μεριά του κήπου κι' ή μικρή της βεράντα ακόμη και το καλοκαίρι ήταν ευχάριστα δροσερή. Πεταλούδες, μέλισσες και πληθος άλλα έντομα έγέμιζαν τον κήπο που προς το μέρος του σπιτιού ήταν φυτεμένος με λουλούδια.

Τά όπωροφόρα βρίσκονταν στο βάθος, όπου περνούσε έν' αλλάκι νερό, και κάτω από τα δέντρα φύτρωναν λαχανικά. Αναρίθμητα πουλιά έδιωκαν ζωή στο περιβάλλον. Απ' τα χαράματα άρχιζαν να σφυρίζουν τα κοτσόφια και το κελάιδημα βαστούσε ως άρχά το βράδυ. Η γιαγιά ήταν ευτυχισμένη με το τραγούδι των πουλιών, όμως όταν τύχαινε κανείς επίσκέπτης να πη :

« Ω μά είναι σωστός παράδεισος, τόσα κελαϊδήματα » !

Έπρόσθετε πάντα :

« Ναί, ναί, μόνο κρίμα, που δεν έχω και κανένα κουκκο ».

Για να μην την κουράζουν, μόνο ένας ή δυό απ' την οικογένεια έρχονταν κάθε μέρα να την δοῦν. Μόνο ο μικρότερος έγγονός της ο Στέφανος μπορούσε σε κάθε στιγμή να την έπισκεφθεί. Ήταν ο αγαπημένος της, και είχαν μαζί μια συλλογή γραμματοσήμων.

— Τί έγινε με την Κοσταρίκα ; τον ρώτησε ή γιαγιά, μόλις μπήκε, τούτη τη φορά ο Στέφανος.

— Με ποιά ; Δεν έκολλήσαμε προχθές ένα ;

Κι' ο Στέφανος ξεφύλλιζε βιαστικά το λεύκιμα για να της δείξει το γραμματόσημο.

Η γιαγιά έπηρε το φακό, έκοίταξε πολλήν ώρα την Κοσταρίκα, κι' ύστερα

μάλλωσε τον έγγονό της κουνώντας το δάχτυλο άπειλητικά :

— Μην προσπαθείς να με ξεγελάσεις ! Αυτό το ήπιαμε έδω και τρεις μήνες' είχες πεί για κάποιον άλλο που θά τ' άγόραζες για είκοσι δραχμές από τον Καλοκαιρινό.

— "Α, αυτό ! λέει ο Στέφανος. Μα δε θέλει να το δώσει ο Καλοκαιρινός, μ' όλο που τοδταξα και μια τυρόπητα από πάνω.

— Πού είναι τότε οι είκοσι δραχμές. Σίγουρα θά πήρες παγωτά και σοκολάτες' σε ξέρω εγώ, παλιόπαιδο.

— Μα γιαγιά ! παραπονιέται ο Στέφανος, πως μπορείς να λές τέτοια λόγια για μένα ; Κοίτα να δής — και βγάζει κάτι από την τσέπη του — να ένας χαλασμένος στυλογράφος που τον άγόρασα για δέκα πέντε δραχμές και που σαν του άλλάξω το λάστιχο τον πουλώ σίγουρα τριάντα. "Ε ! τί λές γι' αυτό ; δεν είναι καλή δουλειά ;

Η γιαγιά κοιτάει γελώντας το στυλογράφο κι' ύστερα λέει, γρήγορα :

— Την Κοσταρίκα πρέπει έπωσδήποτε να την έχω. Μα μαζεύω εγώ για σένα, ξεροκέφαλε. Αν τα καταφέρουμε καλά, θά μπορούμε, σε μερικά χρόνια να το πουλήσεις το λεύκιμα πολύ ακριβά. Αυτό θά'ναι περίφημη δουλειά. Τώρα τρέχα να φέρεις την Κοσταρίκα.

— Μά, γιαγιά, δε σουπα πως ο

Καλοκαιρινός γυρεύει τώρα τριάντα δραχμές ;

— Δεν είπες τίποτα !

— Δεν είπα ; "Α ! χαζός που είμαι.

— Συχώρα με, γιαγιά, λέει ο Στέφανος και πάει και την άγκαλιάζει απ' το λαιμό και τη φιλεί.

Η γιαγιά κάνει την άυστηρή, μα ψάχνει την τσάντα της, πέρνει τριάντα δραχμές και τοῦ της δίνει.

— Πήγαινε τώρα, κι' αν ως αύριο δεν είν' έδω ή Κοσταρίκα, θά σου βγάλω τ' αυτιά.

Ο Στέφανος έφίλησε τη γιαγιά του κι' έτρεξε χοροπηδώντας στον κήπο. Έπροχώρησε προς τ' αλλάκι, όπου είχε βάλει μπροστά την κατασκευή υδραυλικών έργων. Τί ακριβώς έπρόκειτο να φτιάσει δεν ήξερε ούτε κι' ο ίδιος. Για την ώρα είχε έτοιμάσει ένα μικρό χειρομάγκανο που για κουδάλι είχε μια κατσαρόλα. Έστερα έλογάριαζε να κάνει μικρά αλλάκια που να φέρνουν το νερό σ' έλκον τον κήπο. Είχε μεγάλες δουλειές να βγάλει πέρα, και για να γίνεται ευκολώτερη ή έργασία, φυσούσε άδιάσκοπα μια μικρή σφυρίχτρα, που ο ήχος της έμοιαζε ακριβώς με τη φωνή του κουκκου.

Η γιαγιά έβγαλε τα γιαλιά από τη μύτη, καθώς άκουσε το σφύριγμα.

(Το τέλος στο έρχόμενο)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

1. ΔΙΑΙΤΕΑ ΤΣΙΤΣΟΥΡΑ, Νεράιδα του Θεματικού, Θεσσαλονίκη. Α' Βραβείο του 281ου Διαγωνισμού Λύσεων Πνεύματος. Α' σκέψαν. — 3. ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ ΜΑΡΙΝΟΣ, Πρίγκιψ Ξερών, Ζάκυνθος. Αντιπρόσωπος βραβεύσεως «Διαπλάσεως» Συντροφιάς με Β' Βραβείο Έσπαθώματος του 1936 — 3. ΣΚΥΡΙΑΝΟ-ΠΟΥΛΟ, Αθήνα. Σκύρος. Α' Βραβείο 282ου Διαγ. Λύσεων.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ ΚΟΡΑΚΑΣ

Καθόταν κάποτε ένας κόρακας
Σε δέντρο πάνω ένα κλαρί,
'Ενώ στο στόμα του έκραταγε
'Ενα κομμάτι από τυρί.

Μιά αλεπού που στειγύριναγε
Θέλησε εὐθύς να του τὸ πάρη.
Γιὰ τοῦτο νὰ του λήη ἄρχισε
Μὲ πονηριά μὰ καὶ μὲ χάρη:

«Τί εὐγενικὸ πούσαι πουλί
Καὶ τὰ φτερά σου τί ὥρατα,
'Αν εἶχες καὶ γλυκεῖα φωνή,
'Ολοι θὰ σ' εἶχαν βασιλέα».

'Ο κόρακας πού κολακεύτηκε
'Απὸ τὰ λόγια τὰ καλὰ
Τῆς αλεπούς, μὲ μῖας τὸ στόμα του
'Ανοίγει καὶ φωνάζει: Κρά!

Μὰ τὸ τυρὶ ἀμέσως ἔπεσε
Χάμω, καὶ ἡ πονηρὴ τ' ἀρπάξει
Κι' ἐνὼ ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος ἔφευγε,
Πίσω στὸν κόρακα φωνάζει:

«Μάθε, πουλί μου ἀγαπητό,
'Οτι ὥρατα εἶν' ἡ φωνή σου,
Μ' ἂν εἶχες πὶο πολὺ μυαλό
Θάτρωγες τώρα τὸ τυρὶ σου».

(Κατὰ τὸν Αἰσώπου.)

Πρόμαχος τῆς 'Ελευθερίας [Α]

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Καθισμένοι στὸ παράθυρο ὁ μικρὸς
'Αλέκος, κοίταξε ἔξω βυθισμένος σὲ
σκέψεις.

— Τί νὰ γίνω ὅταν μεγαλώσω; ἔλεγε
καὶ ξανάλεγε μέσα του.

Ἐβλεπε τ' αὐτοκίνητα, τὰ ποδήλατα,
τ' ἀμάξια, πού περνοῦσαν ἀπ' ἔξω,
ἀλλὰ τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν τοῦ κινεῖσε
τὸ ἐνδιαφέρον. Ἀπογοητευμένος ἐτοιμάστηκε ν' ἀφήσῃ τὸ δύσκολο αὐτὸ
πρόβλημα, ὅταν ἡ σφυρίχτρα τοῦ
πλοίου, τὸν ἔκανε νὰ στρίψῃ πρὸς τὴ
θάλασσα.

Ἀμέσως μιά χαρὰ ἐλλίδας φώτισε τὸ
μέτωπό του.

— Τὸ βόηθα, σκέφτηκε, θὰ γίνω θαλασσινός!

Ἡ θάλασσα ἦταν τὸ μόνο πράγμα
πού τὸν ἀπασχολοῦσε τώρα. Σκεπτόταν
τὶς περιπέτειες καὶ τοὺς κινδύνους τοῦ
ναυτικοῦ, ὅταν θύμωσε ἡ ἄγρια θάλασσα.
Καὶ εἶδε μετὰ τὰ μάτια τῆς φαντασίας
τοῦ τὸν ἑαυτὸ του μόνο μὲς τὴν
τρικυμισμένη θάλασσα καὶ τὰ μανιασμένα
κύματα, μόνο μέσα σὲ μιά βόρρα,
καλεῖοντας σὸν τὸ Σεβὰχ τὸ θαλασσινό!
Καὶ τοῦ φάνηκε σὰ νὰ μὲν
γάλασε ξαφνικά, σὰ νὰ γίνετο ἄντρας καὶ
ἡ ἐπιθυμία του νὰ γίνῃ θαλασσινός,
γίνετο ἀσυγκράτητος πόθος!

'Αλλὰ ὁ θόρυβος τοῦ μοτέρ ἐνὸς ἀεροπλάνου
τοῦ ἔκοψε τὰ ὥρατα του ὄνειρα.

Γύρισε καὶ κοίταξε τ' ἀεροπλάνο,
πού πετοῦσε ψιλά στὸν αἰθέρα περήφανα,
ἀδιαφορώντας γιὰ ὅτι γινόταν
κάτω κι' ἐνοίωσε τὰ ὄνειρα τοῦ ναυτικοῦ
καὶ νὰ παίρνῃ τὴ θέση τους ὁ πόθος του γιὰ ἀεροπόρο!

Λαχτάρησε τὴ θέση τοῦ τολμηροῦ
ἀεροπόρου, λαχτάρισε νὰ πετᾷ ἐλεύθερος
ψηλά στοὺς αἰθέρες σὰν πουλί, σὰν
περήφανος ἀετός.

Μὰ ἔξαφνα ἡ φωνὴ τῆς μητέρας του
τὸν ἔφερε σὴν πραγματικότητα. Γύρισε
καὶ κοίταξε τὸ ρολόϊ. Ἀλήθεια!
Εἶχε ἀργήσει. Κι' ἀφήνοντας τὰ ὄνειρα
του, ἔπεσε μὲ τὰ μοῦτρα στὸ διάβασμα.

Ρομπέν τῶν Δασῶν [Γ]

ΕΙΚΟΝΑ

Τί ὥρατος ὁ ἀφρός. Κάταστρος καβαλλάρης
καμαρωτός κι' ἀκούγνιτος
πάνω στὸ λυγρὸ τὸ κῆμα. Κι' εἶναι
αὐτὸ αἰτιάσσο τὸ κῆμα, πού στὸν τροχὸ
τοῦ δρόμου ἔρχεται καὶ σπάει πάνω
στοῦ γιாலὸ τὰ χαλίκια.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΤΟΥ 1939

Δωρεὰν μποροῦν νὰ λάβουν μέρος
ὅλοι ὅσοι θὰ ἔχουν ψευδώνυμο ἐγκεκριμένο
γιὰ τὸ 1939, συνδρομητὰ ἢ ἀδέλφια
τους. Μὲ πληρωμὴ 3 δραχμῶν
οἱ συνδρομητὰ καὶ τὰ δέλφια τους πού
δὲν θὰ ἔχουν ψευδώνυμο καὶ θὰ διαγωνισθῶν
μετὰ τὸν νόμο τους. Καὶ μὲ
πληρωμὴ 5 δραχμῶν οἱ ὀνομασταί.
(Τὸ δικαίωμα συμμετοχῆς στέλνεται
μαζὶ μὲ τὴ Συλλογὴ σὲ γραμματόσημο).

Κάθε διαγωνιζόμενος πρέπει νὰ στείλῃ
μιά Συλλογὴ ἀπὸ 15 τὸ λιγώτερο
Πνευματικῆς Ἀσκήσεως διαφόρων εἰδῶν,
πρωτότυπες καὶ ἀδημοσίευτες (ἐκτός
ἀπὸ τὰ Δημοτὴ Αἰνίγματα). Ἀλλὰ
καὶ περισσότερες νῆξῃ ἢ Συλλογῇ, τὸ
σο τὸ καλύτερο.

Οἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶναι καθαρογραμμένες
μὲ μαῦρο μελάνι, σὲ μεγάλη τετράδια
(ἀπὸ κόλλες διαγωνισμοῦ τοῦ σχολείου), μὲ τὴ συνήθη
τάξη πού δημοσιεύονται στὸ φυλλάδιο
(Λεξιγραφί, Συλλαβόγραφ, Στοιχειογραφί,
Τονόγραφ, Μεταγραμματισμοί, Ἀναγραμματισμοί,
Αἰνίγματα, Σχήματα διάφορα, Κρυπτογραφικά,
Μαγικά καὶ Πτερωτὰ Γράμματα, Ἐπιγραφαί,
Ἀκροστιχίδες, Φωνηεντόλιπα, Ἑλληνοσύνγραμμα,
Μικτὰ, Γρίφοι). Ἀντίκειν ἢ κάτω ἀπὸ κάθε Ἀσκήσιν
πρὸς

Τοῦ φάρου τὸ φῶς πού σὺν παρήγορῃ
μὰνα χαϊδεύει τὰ κύματα καὶ φωτίζει
γιὰ τὸ ἀνήσυχο ναυτοπούλο καὶ τὸν
σχετικὸ καπετάνιο. Κι' ὁ φάρος ὁ
γιγαντόκορμος κι' ὁ λεβέντης, πού
ἀδίκια τὰ κύματα μανιασμένα τὸν χτυποῦν
γιατὶ δὲν τ' ἀφήνει ν' ἀρπάξουν
τὴ λεία τους.

Τί ὥρατα τὰ κάτασπρα πανιά πού
ὁ ἄνεμος χίλια χαϊδέματα τοὺς κάνει,
κι' ὅλο ἀπὸ καὶ τοὺς ψιθυρίζει καθὼς
περνάει ἀνάμεσά τους.

Καὶ τὸ καράβι, ψάρι λές, πού γλιστρᾷ
μέσ στὸ νερό, καὶ τὰ κυματὰ
ξεγελᾷ πού τὸ κυνηγοῦν παχνιδάρικα.
Ἀγύριστο Κεφάλι [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τί ἐπιβάλλει ἡ εὐγένεια:

Νίκος.— Ἀμα βλέπης στὸ δρόμο ἕνα
γνωστὸ πρόσωπο, μεγαλύτερό σου, πρέπει
πάντα νὰ τοῦ βγάξης τὸ καπέλλο σου.

Πέτρος.— Καλὰ, κι' ἂν δὲ φορῶ καπέλλο;

Νίκος, ὕστερα ἀπὸ σκέψη.— Ἐ...
τότε νὰ τοῦ βγάξης τὸ σακκάκι σου.

Ἀδολὰρ

πεὶ νὰ εἶναι γραμμένη ἡ ἴσος της. Κα
στὸ ἐξώφυλλο τοῦ τετραδίου, τὸ ὄνομα
τοῦ συνθέτη, τὸ ψευδώνυμό του
(ἂν ἔχῃ), ἡ διαμονὴ καὶ ἀπαραίτητος
ἡ ἡλικία του. (Ὅσοι τυχόν δὲν
σημειώσουν ἡλικία θὰ καταταχθῶνται
Μεγάλῃ Τάξῃ. Συλλογὴ ἀτακτῆ, κακογραμμένη,
μὲ ξέθωρο μελάνι, σὲ μικρὸ τετράδιο,
θ' ἀποκλεισθῇ, ἐκτός ἐάν ὁ συνθέτης,
πού θὰ εἰδοποιηθῇ, τὴν ξαναστείλῃ
ἀμέσως γραμμένη ὅπως πρέπῃ).

Ἡ προθεσμία τῆς ἀποστολῆς εἶναι ἀπὸ
σήμερα ὡς τὴν 31 Δεκεμβρίου. Ὡς τότε
πρέπει νὰ φθάσουν ὅλες οἱ Συλλογές
πού θὰ διαγωνισθῶν, γιὰ νὰ ἔχουν νὰ
δημοσιεύω Ἀσκήσεις ἀπ' αὐτές, παίρνοντάς
τες μὲ τὴ σειρά πού θὰ τις λάβω ἀπὸ
τὸ πρῶτο φυλλάδιο τοῦ Ἰανουαρίου.
Στὰ πέντε φυλλάδια τοῦ Δεκεμβρίου,
ἀπὸ τὸ προηγούμενο, θὰ δημοσιεύω
Ἀσκήσεις ἀπὸ τὶς περσινές Συλλογές,
πού ἔχουν ἀκόμα ἀρκετὲς δημοσιεύσιμες
αὐτὲς ὅμως δὲν θὰ λογαριασθῶν
στὸν Διαγωνισμό, οὔτε ἂν οἱ συνθέτες
τοὺς στείλουν — ὅπως θὰ στείλουν
βέβαια οἱ περισσότεροι — Συλλογὲς
καὶ φέτος. Στὸν Διαγωνισμό τοῦ 1939
θὰ λογαριασθῶν μόνον οἱ Ἀσκήσεις
πού θὰ ἔχουν δημοσιευθῇ ἀπὸ τὸ
πρῶτο φυλλάδιο τοῦ Ἰανουαρίου ὡς τὸ

τελευταίον τοῦ Νοεμβρίου, καὶ τὰ βραβεῖα
θά πονομηθῶν ὁ ἑκείνου πού θὰ ἔχουν
τὶς περισσότερες δημοσιευμένες Ἀσκήσεις,
ἀνάλογα μὲ τὸν ἀριθμὸν τους. Ἐννοεῖται πὺς οἱ Ἀσκήσεις αὐ-
τὲς θὰ εἶναι κι' οἱ καλύτερες, γιατί θὰ
τις διαλέγω. Ἐπίσης, ὅταν μετὰ τρεῖς-
τέσσερις γύρους θὰ ἐξαντλήται μιά Συλλογὴ,
θὰ τὴν παραμερῶ καὶ θὰ παίρνω Ἀσκήσεις
ἀπὸ τὶς ἄλλες, πού θὰ ἔχουν ἀκόμα καλές.
Ὡς ἐκεῖνοι πού ὡς τὸ τέλος θὰ τοὺς ἔχουν δημοσιευθῇ
οἱ περισσότερες, θὰ πῇ πὺς θὰ ἔχουν
στελεῖ τὶς μεγαλύτερες, πληρέστερες καὶ
καλύτερες Συλλογές.

Ἀν ὡς τὸ τέλος Δεκεμβρίου δὲν στα-
λοῦν ἀρκετὲς Συλλογές, θὰ δώσω μιά
μικρὴ παράταση τῆς προθεσμίας. Ἀλλ'
αὐτὸ δὲν εἶναι καθόλου βέβαιο καὶ δὲν
πρέπει νὰ βασισθῇ κανένας γιὰ νὰ νά-
βαλῃ τὴν ἀποστολὴ τῆς Συλλογῆς του,
γιατὶ μπορεῖ νὰ χάσῃ τὸν Διαγωνισμό,
πού δὲν θὰ ἐπαναληφθῇ παρὰ μετὰ ἕνα
χρόνο.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι 42 δὸς Ἐυριπίδου
τὴν 6 Δεκεμβρίου 1938

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ πολὺ τὰ καλὰ μου παιδιὰ
πού ἔσπευσαν πρῶτα πρῶτα νὰ νανασώσουν
τὴ συνδρομὴν τους γιὰ τὸ 1939 καὶ νὰ μ'
εὐχρηθῶν γιὰ τὴν ἐπιστολὴν μου σὲ 61ο
χρόνο. Ἐλπίζω νὰ τὰ χολοῦν καὶ ἄλλα
πολλά, θελαδὴ ὅλα!

Θὰ σὰς θυμῶμαι τώρα μερικὲς προθεσμίες:
Γιὰ τὴν ἀνάθεσιν μὲ προνόμιο δύο Τόμων
εἶναι ὡς τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ μηνός. Γιὰ
τὴν ἀνάθεσιν μὲ προνόμιο ἑνὸς Τόμου εἶ-
ναι ὡς τὸ τέλος Ἰανουαρίου. Γιὰ Συμμετο-
χὴν τῶν Εὐσημῶν καὶ Στατιστικῆς εἶναι ἐ-
πίσης ὡς τὸ τέλος Ἰανουαρίου. Ἐπίσης γιὰ
τὴν ἀνάθεσιν Ψευδωνύμου.

Σήμερα βλέπετε καὶ τὴν προκήρυξιν τοῦ
Διαγωνισμοῦ γιὰ τὴν Πνευματικῆς Ἀσκή-
σεως τοῦ 1939. Περιμένω νὰ μοῦ στείλουν
ὅλοι ὅσοι ἔχουν νὰ συνθέτουν — καὶ γρήγορα.

Ἐνὰ λάθος σ' ἀποτελέσματα τοῦ προηγούμενου
Διαγωνισμοῦ Πνευμ. Ἀσκήσεων: Ὁ Σίφουνας
κατατάχθηκε στὴ Μικρὴ Τάξιν ἐνὼ ἦταν
στὴ Μεγάλῃ. Καὶ μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν Ἀσκήσεων
του, πού εἶναι 8, στὴ Μεγάλῃ Τάξιν πέρασε.
Ἐπαινο μὲ 14 Εὐσημα, καὶ ὅχι μὲ 12 ὅπως
ἦταν στὴ Μικρῇ. Παρακαλῶ νὰ διορθωθῇ
καὶ νὰ ληφθῇ ὡς ἔσται, πού θὰ εἰδοποιηθῇ,
τὴν ἐξαστεῖλῃ ἀμέσως γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν σου
στὸ Ἀγγλικὸ Γυμνάσιο. Εἶδα στίς ἐφημερίδας
ὅσα ἔγιναν ἐκεῖ μὲ τὸ θάνατο τοῦ Κεμάλ.
Τὰ ποιήματα τοῦ Παλαμά μπορεῖς
νὰ τὰ διαβάσῃς ὅλα, ἀλλὰ σὲ τὴν ἀρχὴ
ζήτησες «Ἀσάλευτη Ζωή», «Ἀδελφάκο
τοῦ Γύφτου» καὶ «Φλογέρα τοῦ Βασι-
λιά».

Σὲ δικαιολογώ καὶ σὲ συγχωρῶ, Δεῖλδ,
κι' ἀκόμα σὲ συγχωρῶ γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν σου
στὸ Ἀγγλικὸ Γυμνάσιο. Εἶδα στίς ἐφημερίδας
ὅσα ἔγιναν ἐκεῖ μὲ τὸ θάνατο τοῦ Κεμάλ.
Τὰ ποιήματα τοῦ Παλαμά μπορεῖς νὰ τὰ
διαβάσῃς ὅλα, ἀλλὰ σὲ τὴν ἀρχὴ ζήτησες
«Ἀσάλευτη Ζωή», «Ἀδελφάκο τοῦ Γύφτου»
καὶ «Φλογέρα τοῦ Βασιλιά».

Χαίρω, Ἀσπρε Γλάρε, πού σοῦ ἀρε-
σαν τόσο τὰ Νέα τοῦ 1939. Ναι, συμπληρώθηκε
ἕνας χρόνος ἀπὸ τὴν γνωριμίαν μας·
ἀλλὰ γιατί παραξενεύεσαι; ἔτσι γρήγορα
περνᾷ πάντα ὁ καιρὸς... Εἶδα καὶ μὲ τὸ
τρόπο μ' ἐγνώρισες. Τί καλὴ σύμπτωση νὰ
ἐξαχάσῃ ἡ δασκάλα σου τὸ φυλλάδιό μου
ἐκείνο σὲ σπίντ σὰς! Τὸ ποίημα δὲν τὸ
διάβασα ἀκόμα καὶ δὲν ἔβρω πᾶντοθι
εἶναι καλύτερο ἀπὸ τὰ ἄλλα. Περιμένω.

Στοὺς ἄλλους πού μοῦ ἔγραψαν, ἔλαίψαι
ψεῖ χρόνον, σήμερα, θάπαντῶναι σὲ ἐρχόμε-
νο.

Ναι, Μπέττυ, οἱ «Θαλασσόλυκοι» ἔχουν
γίνει καὶ ταῖνια μὲ τὸν τίτλο «Οἱ θαλάσσιες
τῶν θαλασσῶν» καὶ πολλοὶ τοὺς εἶδαν στὸν
Κινηματογράφον. Ἀλλὰ ὅπως κι' ἐγὼ, πού
δὲν εἶμαι τίποτα, ἔτσι ἔχουν ἀλλάξῃ καὶ
πολλά ἄλλα ἀπὸ τὸ ἔργον. Τὸ γνήσιον
εἶναι ὅπως τὸ δημοσίευσον τώρα ἐγὼ. Χαίρω
γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις καὶ περιμένω.

Ἐπιδοκίμαζω τὴ δεύτερην σκέψιν σου,
Τοιγανποῦλα τῆς Ἐρίσσου, ὡς σοφώ-
τερη κατὰ τὴν παροιμίαν, θελαδὴ νὰ μὴ
δημοσιεύσῃς πειρακτικὴ Ἀγγελία γιὰ ἐκεί-
νην πού σ' ἐπείραξε. Πάντως αὐτὸ εἶναι
πὺς γενναῖο καὶ ἀξιοπρεπές. Ἄλλο τίποτα
δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ, γιατί δὲν μοῦ γρά-
φεις καὶ τί σοῦ ἔκαμα. Λυποῦμαι μόνο,
λυποῦμαι πολὺ.

Πολὺ χάρηκα, Γαβριᾶ, γιὰ τὴν ἐπιτυ-
χίαν σου σὲ Πανεπιστήμιο. Ὡς τώρα
σπουδάζεις Φιλολογίαν, πού τὴ λένε Ἐπι-
στήμην τῶν Ἐπιστημῶν — τί καλὴ! Ἐγὼ πῶ
στὸ Μῦθον τῆς Ἀνδρῶν πὺς συμφωνεῖς
μὲ ὅσα μοῦ ἔγραψες γιὰ τὴν ψυχολογίαν τοῦ
«Τὸν Σῶφρον». Καὶ τὰ δυὸ ἐκεῖνα κομμά-
τια σου τὰ ἔλαβα. Τὸ ἕνα ἐνεκρίθη καὶ θὰ
δημοσιευθῇ γρήγορα· τὸ ἄλλο περιμένει τὴ
σειρὰ του.

Ὁ Σαρπητῆς, ταμίης τῆς Ἐπιτροπῆς
γιὰ τὸ Δῶρο σὲ Φαῖδωνα, ἦλθε σὲ γρα-
φεῖο μου καὶ, μὲ τὸ περίσσευμα τοῦ Ἐρά-
νου, ἀνάνεωσεν τὴ συνδρομὴν ἐνός ἀπόρου.
Τὸ ποσόν, πού ἀπέδωκε ὁ Ἐρανός, ἦταν
δρ. 4,685. Γιὰ τὸ Δῶρο — στυλογράφον καὶ
καλαμαριά, πληρώθηκαν δρ. 4,440. Γιὰ
ἕνα μεγάλο μουκάλι μελάνης στυλογράφου,
δρ. 70. Γιὰ τὸ βραβεῖον τῆς Μεγάλῃς Ἑλλάδος
(βιβλίον καὶ ταχυδρομικὰ) δρ. 115. Καὶ γιὰ
τὴν συνδρομὴν τοῦ ἀπόρου δρ. 100. Ἀν
προσθέσῃς αὐτὰ τὰ ποσά, θὰ βρῇς ἀκριβῶς
4,685. Ὁ κ. Φαῖδων εὐχαριστεῖ καὶ ἔλα
τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς γιὰ τοὺς κόπους
πού ἔκαμαν γι' ἀγάπην του καὶ γιὰ τὸ τόσο
ὥρατο Δῶρον, πού τοῦ ἐδίαλεξαν μὲ τὸ γού-
στο τους — Δῶρον πού τὸ ἔχει τώρα πᾶντο
στὸ γραφεῖο μου καὶ τὸ θαυμάζω ὅλοι
ὅσοι τὸ βλέπουν.

Δὲν τὸ ξέρεις, Σκιά, ὅπως ἡ Παράθεσις
Μικροῦλα, κι' ἡ ἀγαπημένη σου Ψύδωρος
μπορεῖ νὰ γυρίσῃ καμμιὰ φορὰ καὶ νὰ τὴν
ἐναῖδῃς. Θὰ πῇ, ἡ μιά λείπει σὴν Ἀθήνα,
ἡ ἄλλη σὴν Ἀμερική. Ἀλλὰ τί σημαίνει;
Στὸν αἰῶνα μας οἱ ἀποστάσεις ἔχουν
ἐξισωθῇ. Ὅπουδήποτε, φυσικὸ εἶναι νὰ
καταγίνεσαι τώρα περισσότερον μαζὶ μου
γιὰ νὰ παρηγορηθῇς. Σοῦ ἔστειλα τὸ βι-
βλίον τῶν Σταυρολέων. Στὸ Μικτὸ ἐκείνο
τοῦ Γκάλιν δὲν ὑπάρχει λάθος.

Σὲ δικαιολογώ καὶ σὲ συγχωρῶ, Δεῖλδ,
κι' ἀκόμα σὲ συγχωρῶ γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν σου
στὸ Ἀγγλικὸ Γυμνάσιο. Εἶδα στίς ἐφημερίδας
ὅσα ἔγιναν ἐκεῖ μὲ τὸ θάνατο τοῦ Κεμάλ.
Τὰ ποιήματα τοῦ Παλαμά μπορεῖς νὰ τὰ
διαβάσῃς ὅλα, ἀλλὰ σὲ τὴν ἀρχὴ ζήτησες
«Ἀσάλευτη Ζωή», «Ἀδελφάκο τοῦ Γύφτου»
καὶ «Φλογέρα τοῦ Βασιλιά».

Χαίρω, Ἀσπρε Γλάρε, πού σοῦ ἀρε-
σαν τόσο τὰ Νέα τοῦ 1939. Ναι, συμπληρώθηκε
ἕνας χρόνος ἀπὸ τὴν γνωριμίαν μας·
ἀλλὰ γιατί παραξενεύεσαι; ἔτσι γρήγορα
περνᾷ πάντα ὁ καιρὸς... Εἶδα καὶ μὲ τὸ
τρόπο μ' ἐγνώρισες. Τί καλὴ σύμπτωση νὰ
ἐξαχάσῃ ἡ δασκάλα σου τὸ φυλλάδιό μου
ἐκείνο σὲ σπίντ σὰς! Τὸ ποίημα δὲν τὸ
διάβασα ἀκόμα καὶ δὲν ἔβρω πᾶντοθι
εἶναι καλύτερο ἀπὸ τὰ ἄλλα. Περιμένω.

Στοὺς ἄλλους πού μοῦ ἔγραψαν, ἔλαίψαι
ψεῖ χρόνον, σήμερα, θάπαντῶναι σὲ ἐρχόμε-
νο.

ΕΙ ΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνα-
νέμεται, ἐν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα,
δρ. 10 — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν
ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1939. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ
ἄ ἄνθρωπον σὲ ἄγῳρα, καὶ δὲσ ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσι.

Νέα Ψευδώνυμα: Μικρὸς Ζωγράφος,
δ. (ΣΠ). Τούρα, δ. (ΑΣ). Γλασεῖ, δ. (ΑΣ).
Λευκὴ Κατάσκοπος, δ. (Π). Πράκτωρ
No 1, δ. (Π). Ἀσπρὸ Κουνελάκι, δ. (ΑΦ).
Μανιτάρι, δ. (Π). Χιονάτη, δ. (ΠΤ).
Λυκόφως τῶν Θεῶν, δ. (ΧΤ). Βαλκυρία,
δ. (ΝΡ). Ρέπουτο, δ. (Π). Κερκεραῖο
Ἀκρογιάλι, δ. (Π).

Ανανεώσιμα Ψευδώνυμα: Σκλαβο-
μένο Νησί δ. Πρωτὸν Κελάδην, δ. Μωραῖ-
τικο Σαφύλι, δ. Μπετόβεν, δ. Χαρά, δ.
Νεράϊδα τοῦ Θεομάρκου, δ. Σκυριανόπουλο,
δ. Ἀντὶ Ἰορὰ, δ. Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας,
δ. Μαστρογλαστῆς, δ. Γαβριᾶς, δ. Δουὲ
Ὀμπλιγκαντῶ, δ. Τρισεύγεννη, δ. Διγενεῖς
Ἀκρίτας, δ. Ἀδολὰρ, δ. Δέλια, δ. Στέλλα
Βιολάντη, δ. Ντέκτεπι «Χ», δ. Μεγάλη
Ἰδέα, δ. Νίκη, δ. Καταίγι, δ. Μιχαὴλ
Στρογγύφ, δ. Μιλτιάδης, δ. Φιλόσοφος
Σωκράτης, δ. Κυζαμιά, δ. Μάγας τῆς
Φιλοθέης, δ. Νεράϊδα τοῦ Δάσου, δ. Ντανιὴλ
Νταριέ, δ. Σαρπητῆς, δ. Κόρη τῶν
Κυμάτων, δ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Ἀπ' τὸ ρόδο βγαίνει
ἀγκάθι» τῆς Μυρωμένης Ἀγούλας. Γραμμένο
σὲ ὕψος πολὺ ῥηκτοπλαστικῶς. Κάνει
πολλὴν διχαλὴ χωρὶς νὰ μπαίῃ στὴν οὐσίαν.
— «Ἡ ὀρφανούλα» τῆς Μικρῆς Πυργιωτοπούλας. Ὑπερλυρικό, συνειδητό.
— Νύχτα-σοκάδι» τῆς Μελαχροινῆς Κυπριωτοπούλας. Κι' αὐτὸ πολὺ
λυρικό καὶ ρομαντικό. — «Ζωὴ σὴν ἐξοχῇ»
τῆς Μόνα Λίτσας. Ἀτεχνό, γλῶσσα
ἀδόκιμη. — Σφήκοκόττωμα»
τοῦ Κ. Ρ. Πολὺς διάλογος
περιττός, λέξεις βαλμένες
κατὰ παράταξιν χωρὶς
συνολοῦ. Ἀν ἦταν γραμμένο
ἀπλοῦστερα καὶ φυσικώτερα,
σὲ πὺς ἀφηρηματικὸ
ὕψος, θὰ ἦταν ἴσως
πὺς νόστιμο. — «Θράμβος»
τοῦ Μελεάργου. Ἀκατάληκτο,
πολὺ μπαρδεμένο, σὰν
πραγματικὸ ὄνειρο. Πὺς
ἀφοῦ ἔχουν φθάσει σὴν
κορυφὴν τοῦ ἀγρίου
βουνοῦ, βρίζονται
ἀκόμη καφωμένοι
στὸ βόθρο. — «15
Αὐγούστου» τοῦ Μαγεμένου Ρόδου.
Ἀτεχνό. — «Πῶς
περνᾷ τὶς ὥρες τῆς
μῆς ἀπὸ τὶς κόρες
τῆς Μικρῆς Βασιλοῦλας».
Ὁ τίτλος χαριτωμένος,
ἀλλὰ τὸ ποιητικὸν
ὕψος πολὺ. Νὰ
ἐξασκεῖται ἡ Μ.Β.
Ἀργότερα μπορεῖ
νὰ γράφῃ καὶ
καλύτερο. — «Στὸ
μνημεῖον τοῦ φωτός»
τῆς Λευκῆς Καμείας.
Τὸ θέμα ἔχει
πολὺ μεγάλες
ἀπαιτήσεις. Δὲν
μπορεῖ νὰ καταπιάσῃ
κανεὶς εὐκόλῃ μ' αὐτό.
— «Θεάματα καὶ
ἀναμνήσεις» τῆς
Πόλης τῶν Ὀνείρων.
Πολὺ βαρὺ γράφισ-
μο. Φράσεις
μεγάλες καὶ
δυσνόητες καὶ
στρυφνές. — «Χαράς
λημέρια» τῆς Μύρας
Φλόρης. Ἡ ἄρχὴ καὶ
τὸ τέλος καλὰ. Στὴ

τιπολοιστον (τὰ ψευδώνυμα αὐτὰ δὲν εἰν' ἐλεύθερα· χαίρω πὺν προσθεύει ὁ Σύλλογός σας) Γ. Δ. Ἀγορόπουλον (εὐχάριστὸν γὰρ τὴν ἀνανέωση· ἔστειλα καὶ τὰ φυλλάδια πὺν ζήτησες) Μυρτώ (δὲν πειράζει, νὰ μοῦ γράψης στὰν ἐπιτρέπουν τὰ μαθήματα· θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ) Βασίλειον Βουλγαροκτόνον (μὲ χαρὰ ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό· περιμένω τώρα κι' ἐκτενέστερο· σοῦ ἔστειλα τὸ 40ῦ φυλλάδιον) Κωνσταντίνον Κρηνίτην (τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐνεκρίθη καὶ θὰ ἰσχύῃ γιὰ 500 τὸ 1939· ἐγὼ βρῶσκω πὺς εἶναι πολὺ ὥραϊο νὰ γίνονται τὰ κορίτσια προσκοπίνες καὶ φαλαγγίτριες) Ἀβυσσον (λυσιχαρτὸ ἔστειλα) Στέλλαν Βιολάντη (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωση· ἔφετέλεσα· τὸ κομμάτι—δὲν ξέρεις—θὰ τὸ διαβάσω καὶ θὰ σοῦ πῶ) Σύλλογον «Ὀλυμπίων Θεῶν» (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔφετέλεσα· καλὴ πρόοδος καὶ πολλὰ... ἔσοπαθώματα! Γαλαξειδιωτοπούλαν (σοῦ ἀπάντησα καὶ σὺ προηγούμενο· ἡ «ἐτικέτα» χρειάζεται μόνο γιὰ παραγγελίες, ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν εἶναι ἀπαραίτητ'· τὸ νέο ψευδώνυμο ἐνεκρίθη καὶ μ' αὐτὸ θὰ ὑπογράψω καὶ σὺ ἐξῆς) Μάγαν τῆς Φιλοθέης (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέωση καὶ τὰ καλὰ λόγια· γράψε μου!) Νεράϊδα τοῦ Δάσους ἀνανέωσα· δὲν πειράζει, ἀργότερα θὰ γίνουν κι' ἄλλοι Διαγωνισμοί) Ἀργάμπελην, Λευκὴν Καμέλιαν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Νοεμβρίου θάπαντήσω σὺν ἐρχόμενον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 287ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Φεβρουαρίου.

10. Δεξιόγραφος

Ζῶο συχαμερό
Κι' ἐν' ἄλλο ρυπαρό,
(Τὸ πρῶτο εἶναι μικρό,
Τὸ δεύτερο χοντρό)
Ἐφίππους κυνηγᾶνε,
Κι' ὅταν κοντὰ τοὺς πᾶνε,
Μᾶς κάνουν ποταμό,
Ποῦ σὰν αὐτὸν μεγάλος
Ἰσως δὲν εἶναι κι' ἄλλος.

Κυφελιωτάκι

11. Στοιχειόγραφος

Στὸ χῶμα μὲ φυτεύουνε
Βαθιά γιὰ νὰ φυτρώσω·
Κι' ἂν μάσκεφαλίσουνε,
Νησί θὰ φανερώσω.

Διγενής Ἀκρίτας

12. Μεταγραμματισμός

Τοῦ Ἰονίου ὥραϊα νῆσος
Δυὸ τῆς γράμματα τἀλλάζει
Κι' ἓνα εὖσομο λουλουδί
Σὰν ἐκείνην παρουσιάζει.

Νηρηΐς

13. Αἵνιγμα

Ὡς ποταμὸς ὑπάρχει
Γνωστὸς τὸ ἀρσενικό μου.
Γυναικία πατριάρχη
Ἐβραίου τὸ θηλικό μου.

Κυφελιωτάκι

14. Γωνία

++++ = Πόλις τῆς Πελοποννήσου.
*+++ = Δημητριακόν.
**++ = Σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος.
***+ = Ξυλουργικὸν ἐργαλεῖον.
**** = Ζωϊκὴ οὐσία.
*+++ = Πόλις τῆς Θεσσαλίας.
+**** = Ἀπόστολος.
Οἱ σταυροὶ καθέτως μυθοποιός.
Κατάσκοπος 33

15. Κρυπτογραφικόν

12345678 = Ἡρώς τῆς Τροίας
25678 = Πτηνὸν ὠδικόν.
32 = Θεός.
423851 = Ὅρος.
532 = Θεά.
6732 = Ὄνομα γυναικεῖον.
732 = Χρονικὴ μονάς.
85112 = Πτηνόν.

Στέλλα Βιολάντη

16-20. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐκαστὴν τῶν κάτωθι λέξεων, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

τάσις, τέλος, ὄφεις, νῆμα, ὄφελος
Ἠλέκτρα

21. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν δεύτερα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μέγαν ἀρχαῖον φιλόσοφον, τὰ δὲ τέταρτα πόλιν τῆς Πελοποννήσου:

1, Ἐπίρρημα σημαίνον ἰσότητα· 2, Γεωμετρικὸν σχῆμα· 3, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 4, Αἰρετικὸς· 5, Πόλις τῆς Βουλγαρίας· 6, Μέρος τοῦ σώματος· 7, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου ἱερὰ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα· 8, Εἶδος τριγώνου.

Δεξαμένον Ἀκρωτήρι

22. Γρίφος

θα θα θαθαθα
θαθα θα θα
θα θα θα θαθα τῷ ὕψει
θα θα θα θα
θα θαθα θαθαθα

ου ου ΤΤΤ Τ Τ
ου ου Τ Τ Τ Τ
ου ου Τ Τ Τ Τ
ου ου Τ Τ Τ Τ

ν' ἄλλο Φίλων.

Δροσούλα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 39.

510. Δόννης (Δόν, Ἰσις).—511. Ἀγκυρα (ἂν κυρά). 512. Φάουσι (φᾶ, οὔσι!). 513. Σολομών-Χολομών.

514. Κ ΧΑΜ (Ὡρίων, ρητίνη, Αἰώνων, Ἰωνία, τριάς, ΝΙΝΟΣ νῆσσα, Ἡώς, Σίνις).—ΟΡΑΤΙΟΣ 515. ΜΩΡΑ ΓΙΤΙΝΗΣ

ἔπος, ἄσπρον, ἄρπα, πάγος, ὕπνος.—521. ΑΠ' ΤΟ ΡΟΔΟ ΒΓΑΙΝΕΙ ΑΓΚΑΘΙ. Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχον ἐκ τῶν ἄνω, ὅτε δεξιόθεν καὶ ὅτε ἀριστερόθεν. (ἈΠΤόν, ὈΡΟνη, ΒΟΔενά, ἸΑΓος, ΝΕΙλος. ἈΓΚυρα, ἸΘΑκη).—522. Ἀργία μήτηρ πάσης κακίας.—523. Ἐργάζεσθαι ἴσον προσεύχεσθαι (ἐργ' ας ἐς θε εἰς ον, πρὸς, εφ' ἐς θε)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἅπλᾳ στοιχεῖα δρ. 6. τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις· μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδεδεμένοι πληροῦν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητ'

[ΛΘ'—23]

Ντέτεκτις «Χ», δέχομαι τὴν φιλίαν σου καὶ σ' εὐχαριστῶ. Ἀλλὰ τοὺς ἀντιπάλους μου ἔχω ἤδη ἀποκαλύψει ὅλους. Μάγισσα Λαλίγκα, κι' ἐγὼ χάρηκα πὺν γνωριότηκαμε. Χαίρειτομους σὺς φίλες. Δοῦς Ὀμπλιγκαντὸ

Τόποις Ε. Σεργιάδου

[ΛΘ'—24]

ΔΙΑΠΛΑΣΟΚΟΣΜΕ, εὐτυχισμένος ὁ καιρὸς γιὰς διαπλαστικὸς μας χρόνος! ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

[ΛΘ'—25]

Πυργιώτικο Μελανούρι, δὲν σὲ χαιρετῶ, σὰν πηγαινῶ σὺν Ὁδῶν, διότι δὲν σὲ βλέπω· οἱ φιδόγγοι σου εἶναι τόσο μεγάλοι, πὺν σκεπάζουν τὸ πρόσωπό σου.

Στέλλα Βιολάντη

[ΛΘ'—26]

Μαῦρο Ρόδο, χρόνια πολλά! Ἐμασθεσ τὴν τι λέγεται «ἐξομύθιον ἀστέρος»; Χαίρειτομους σὺν Ἄννα καὶ Στεφανία μου.

Κυκλαμιά

[ΛΘ'—27]

Πρωτοπαίνω σὺν Διάπλασιν καὶ ἀλληλογραφῶ μὲ δλες. Δίσις: Δ. Ροκάνα, Πέτρας 11, Ἀθήνας· διὰ Ροκόνά

[ΛΘ'—28]

Εἰς τὴν διευθύνειν: Γεώργιον Φωκᾶν, Γούναρη 21-Α, Πάτρας, ἔστειλα καὶ περιμένω.

Καταιγίς

[ΛΘ'—29]

Παιδιά τῆς Διαπλάσεως, ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Στείλατε Εὐλαμπίαν Προκοπιάδου, Παζῶν 31 Ἀθήνας.

Λαγιάνα

[ΛΘ'—30]

Αἰταντέ, ἀλήθεια ἔλασα ἂν φταῖς ἐσὺ ἢ ἐγὼ. Γράψε, γιὰτί ἔχω νέα. —Εὐλᾶ

[ΛΘ'—31]

Εὐχαριστῶ δούσε ἐς μοῦ εὐχέθησαν γιὰ τὴν γιορτὴ μου.

Ντανιέλ Νταριέ

[ΛΘ'—32]

Καπετὰν Βρυκόλακα, δέξου τίς πὺν θερμὸς μου εὐχὲς γιὰ τὴν γιορτὴ σου.

Ντανιέλ Νταριέ

[ΛΘ'—33]

Οπαδὲ Ἀμερικανισμοῦ, εὐχαριστῶ γιὰ 50α.

Ντανιέλ Νταριέ

[ΛΘ'—34]

Κυρίαρχε... ἡ εὐγένεια σὲ διακρίνει.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΔΗΡ

[ΛΘ'—35]

Περιμένω τετραδιάκια ἀπὸ Χαμπανέρα, Ὑβραϊκὸν Κόμα, Στέφανο Δόξης, Ἀφρόδισσα, Καστρινή, Ντέτεκτις Φάντασμα. Ἰδέτε [ΛΘ'—960].

Μελαγχολικὸς Ὀνειροπόλος

[ΛΘ'—36]

Ἀέχαστη θὰ μοῦ μείνῃ, ΔΙΑΝΑ, ἡ ἡμέρα πὺν σὲ γνώρισα.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ

[ΛΘ'—37]

Ντανιέλ Νταριέ, Ρομπέν τῶν Δασῶν, ἀλληλογραφῶμε; Γράψατε πρῶτοι: Δνίδα Μαρτίναν Ἀλβέρτην, Ἰωάννου Δροσοπούλου 53, Ἀθήνας διὰ:

Βασίλισσα Βερενίκη

[ΛΘ'—38]

Στὴν πολυχαπημένην μας ἀντιπρόεδρο ΣΕΥΘΛΙΑ ΡΟΔΟΥ εὐχόμεθα γιὰ τὴν γιορτὴ τῆς ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ.—ΔΙΑΒΟΛΑΚΤΑ

[ΛΘ'—39]

Ἰσις, Νεφερτίτι, Λευκὴ Ἀγγελὲ, Εὐω-Ἰδία Ρόδου, γιὰ τίς εὐχὲς σας θερμὰ εὐχαριστῶ. (Καθυστερημένη).

Λευκὴ Καμέλια

[ΛΘ'—40]

Μαῦρο Ρόδο, ἡ σάπια πατάτα τῆς Κυκλαμίας θγαίνει. Γιὰ τὴν γιορτὴ σου χρόνια πολλά.

Εὐθύμος Σημαιοφόρος